

derviisningsministeriet kunde gives en Belønning til f. Ex. eet eller to af de bedste Skuespil, der vare forfattede i Aarets Løb, og ydes Understøttelse til fremragende Kunstnere paa dette Omraade. Jeg skal ikke forfølge denne Tanke videre; men de Herrer ville heraf kunne see, at jeg troer, at der paahviler Samfundet en Pligt til ogsaa at understøtte denne Side af Kunsten omtrent paa samme Maade som den, hvorpaa den understøtter Billedhuggerkunst, Malerkunst osv. osv. — Naar jeg nu imidlertid maa opgibe Haabet om at see disse Grundsætninger aabent fastholdte af Folkethingets Fleertal, saa maa jeg see hen til, hvorledes Sagen da vil stille sig, saafremt der skal arbeides videre paa Grundlag af det af Ministeriet forelagte Forslag. Jeg vil da ikke nægte, at der var eet Punkt i Theatercommissionens Forslag, som jeg især fandt besynderligt. Jeg har jo paa ingen Maade Noget imod, at Embedsmændenes Antal indskrænkes, og som Følge deraf ogsaa Pensionshylden lettes; men jeg fandt det besynderligt, at man just skulde begynde med Theatrets Embedsmænd, thi de have jo ligesaa godt som Andre Hævd paa at blive kongelig ansatte og faae Udfigt til Pension. Man faae da ogsaa, da man vilde holde Tilskudet til Theatret nede under 50,000 Rd. — thi det var jo den Opgave, Commissionen syntes at have stillet sig — hvilken Modtagelse dette Forslag fik fra de paagældende Embedsmænds Side, idet det Brød, man derigennem vilde hyde dem, betegnedes som Commisbrød. Det er imidlertid ganske vist, at der her er et Punkt, hvor Pensionsvæsenet viser sig i sit alleruheldigste Lys, thi det vil jo tydeligt sees af de omdeelte Pensionstabeller, at medens andre Embedsmænd dog i Reglen i en rum Tid kunne offere deres Kræfter i Statens Tjeneste, før de gaae af og modtage Aarpenge, gives der Tilfælde ved Theatret, hvor Embedsmændene kun i en kort Tid ere istand til at fyldestgjøre Fordringerne og altsaa meget snart maae afløses af nye Kræfter. Er dette Grunden til, at man i Theaterloven er fravegen det almindelige Pensionssystem for Embedsmænd, saa er det jo et Nyttehensyn; men man kan ikke fortænke Vedkommende i,

at de finde det haardt, at der netop skal begyndes med dem, da jo dog Theatret skal vedblive at være en Statsinstitution. Smidlertid, det er nu engang Noget, man er fravegen, og jeg skal altsaa ikke have Noget derimod. Jeg maa ganske overlade til dem, der have sluttet sig til Commissionens Forslag, altsaa til et Forslag, der i det Væsentlige ligner det foreliggende, hvorvidt de troe derved at fyldestgjøre Theatrets Fordringer, og hvorvidt de troe, at et Statstheater paa dette Grundlag kan haabe at have en Fremtid for sig. Den høitærede Minister er paa dette Punkt fravegen det tidligere Forslag, idet der i §§ 3 og 7 er gjort en Forandring, som gaar ud paa, at der herefter ikke skal være en vis fastsat Høide, hvortil Lønningerne maae stige. Hvorledes nu dette Forslag vil blive formet, er jeg ikke istand til at sige; da jeg staaer paa et andet Standpunkt, kan jeg ikke directe være med til at søge det omformet. Hvis vedkommende Bestyrelse og Kirke- og Underviisningsministeriet troe dermed at have fyldestgjort Theatrets Krav, maa man jo antage, at en Fremtid derved virkelig ogsaa er sikret Theatret. Vi have altsaa kun at vende os til den oeconomicke Side af Sagen, og da tillader jeg mig at tvivle om, at det Svar, som den høitærede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet antydede ved Forelæggelsen af Lovforslaget, nemlig at der paa Finantsloven skulde blive bevilget 50,000 Rd. foruden de 15,000 Rd. til Sædtillæg, virkelig usorandret vil blive givet af det nuværende Folkething. Men saa maa man jo see sig om, hvorvidt der, forudsat at Statstheatret skal bibeholdes, er andre Maader, hvorpaa man kunde komme disse Omkostninger imøde, og hvorpaa den finansielle Side af Sagen kunde blive nogenlunde tilfredsstillende fyldestgjort. Her er det jo, at jeg har tilladt mig allerede under Finantslovens Behandling at antyde, hvad jeg under denne Forudsætning er betænkt paa. Vedbliver man fremdeles at stille disse finansielle Krav, saa vil Spørgsmaalet hvert Aar vende tilbage, det vil da sige, hvis man ikke, ved at vedtage et Lovforslag som det foreliggende, binder sig for 10 Aar. Vedbliver man altsaa aarlig at fordre disse 50,000 Rd. + de 15,000 Rd. i